

İ Ç İ N D E K İ L E R

Gözlerinde	
Ölümcül Yalnızlığımız.	1
Doğuş. I	2
“ II	3
“ III	4
Kaos	5
Duaların Açlığında.	6
Geceye Ağıt.	7
Küçük İnsanların	
Mutluluğu	8
Sen Bir Lambasın.	9
Anıların Maviliğinde.	10
Özlem	11
Tutsaklık.	12
Bir İmge Öylesine	
Düşlerde Gördüğümüz	13
Gökyüzü Denizleri.	14
Yağmur Ormanları	15
Sarı Sıcaklar.	16
Kapalı Pencere	18
Gece Gökyüzü.	19
Ölüme Dair	
Cehennemdir Bize	
Dünyamızı Sevdiren	21
Fırat	22
Met Sabahları	23
Ne ki.	24
Orman Süiti.	25
Eski Zaman Süiti	26
Yaşam Süiti	27
Güneş Süiti	28
Veda Süiti I.	29
Veda “ II.	30
Kış “	31
Deniz “	32
Çocuk ve Tren.	33
Nazım Baba	34
Tutku.	35
Açılış	36
Servi Ağacı.	37
Güneşin Bekçileri.	38
Zamanın Gözyaşları.	39
Bahr-i Ahmer.	40
Kutup Günlüğü.	41
Darağacı. I	43
“ II	44
Mehmet'im.	45
Yoksa Dert mi bana.	47
Kelcik'in Türküsü.	50
Fayık'ın “	52
Balıkçılardan “	55
Güneşe Yürütenlerin Türküsü.	56
Tarihin Ayak Sesleri.	58
Tanrıya Özgüdür	60
Can Toprak	61
Deniz Şöleni.	62
Çakallar Sofrası	63
Garibin Ölümü	64
Ağıt	66
Cehennem Ağlatısı I	67
“ II	68
Yalancı Cennet	69
İnsan Yavrusu	70
Yitik Kavim	71
Ah! Şu Demokrasi Dedikleri. I.	72
“ II.	73
“ III.	74
“ IV.	75
“ V.	76
“ VI.	77
Devlerin Destanı. I.	78
“ II.	79
“ III.	81
“ IV.	82
“ V.	85
“ VI.	86
“ VII.	87
“ VIII.	88
“ IX.	89
“ X.	90

**GÖZLERİNDE
ÖLÜMCÜL
YALNIZLIĞIMIZ**

Akşamın getirdiği sükûn kadar yumuşak
Nedir gözlerdeki o doyumsuz tatlı hüznün
İlk güneşin okları gibi nemli ve sıcak
Akseden çizgilere karşı aynadır yüzün
Akşamın getirdiği sükûn kadar yumuşak.

Ne beyazdı, geceye karşı saf aydınlığın
Ne güzeldi ezilen çimenler ayağında
Acıları cezbeden bir ışık ki varlığın
Her noktası bir alev sanki hazzın ağında
Ne beyazdı geceye karşı saf aydınlığın.

Ve bir akşam Sappho'nun özlem dolu isteği
Harikalar gösterir o gelecek masuma :
-Yılanla geçirseydim bir yatakta geceyi
Tatsaydım hazzını ahhh! Duymadan bir acıma
Ve bir akşam Sappho'nun özlem dolu isteği.

D O Ğ U Ő

I .

Düşlerde bir deniz, denizde bir iz
Ey! Sisler içinde bilinmez ada
Kaç devir kapandı böylece sensiz
Kaç mevsim eridi bir avuç suda.

Ey! Doğanın yaşlı sözcüsü neden
Neden topraktaki gizemli buğu
Ey! Sebepsiz yasa, bize bahsetsen
Islak bulutların su olduğunu. . .

D O Ğ U Ő

II .

Bir ölümdür gündüz istemem mezar
Ben miyim gecenin sahibi yoksa?
Neden aydınlık bu akşam yıldızlar
Ay mıdır gördüğüm, güneş mi yoksa?

Örtün üstümüzü bulutlar örtün
Güneşi görünce söner ruhumuz
Yarasalar nasıl yaşar bütün gün?
Ya ağaçlar, nasıl yaşar uykusuz?

D O Ğ U Ő

III .

Bırak yansın deniz yükü kumları
Yeni yaşamlara gebedir nabız
Bir yaşam ki, dalı kökünden ayrı
Kaç yaprak gölgedir, bundan payımız.

Arılar çalışın hep bizim için
Balınız ağızda bulur tadını
Karınca hakkını ver ki hiçliğin
Duyalım boşlukta insan adını.

Kuşların havada bu yükseliş
Bu kanat vuruşlar sevgiden yana
Ey!..Camlara doğan sabah güneş
Yıllarca doymadım sıcak yâdına...

K A O S

Toz bulutu doldurdu ufkumu
Katılaştı gözlerimde bir an
Boşlukta bir damla gibi
Alabildiğine kaos....

Ses vermiyor artık yankılar
Yanıyor tepemde alev alev
Zamanın erişilmez hızından
Alabildiğine kaos....

**DUALARIN
AÇLIĞINDA**

Geceden daha karanlık bakışlar
Yanar içimde, geceye karşı
Beynimi susturur nedensiz
Yorgun kalbimin çırpınışı.

Ve kapanır yere alnımız
Uzar açlığı duaların
Duyarım acı hazzını içimde
Sesten hafif zamanın...

G E C E Y E
A Ğ I T

Kaybolan bir halkadır
Sulara atılan taş.

Geçmişten arta kalan
Gözlerde bir damla yaş.

Bir ağıt ki dağılan
Geceye yavaş yavaş...

**K Ü Ç Ü K
İ N S A N L A R I N
M U T L U L U Ğ U**

“Hokkabazdır, kendini yılanı sevdiren”

Neden ve nasıl bulunur
Binlerce köleye bir efendi
Avutmuyor bizi artık
Küçük insanların asaleti.

O bağlarını kopar ve düşün
Tüm mutluluğu umut olan bu ülkede
Zengin zenginliğince mutlu
Yoksul fakirliğince...

**S E N B İ R
L Â M B A S I N**

Sen bir odaya perdesin
Tekmil pencereler sürgülü
Bir yağmur vuruyor camlara hafiften
Benimse göz bebeklerime.

Sen bir odaya yataksın
Baş tarafta bir yastık
Her başın malı olabilecek
Takma saç kadar iğreti.

Sen bir odaya lâmbasın
Aramızdaki fark
Senin içinde yanar ışıkların
Benimse göz bebeklerimde...

**ANILARIN
MAVİLİĞİNDE**

Çocuksu günlerimin körpe dimağı
Gördüğüm gökyüzü sanırdı
Geçmiş yıllar boyunca
Engin dünyayı.

Evler yapardı küçük ellerim
Kendi boyumca kapısı
Bıraktım süslü şilteleri
Kara topraktı yatağım.

Nasıl açtı kuru demet yığını
Durmadı sözünde ağaçlar
Toprağa verdi zamansız
Solmadan yaprağını.

Ö Z L E M

Bir tüy gibi anlarım
Göklerde kanat olsa
Beni içine alan
Başka bir evren olsa
Ve böylece ben
Bir giz olup peşinden
O varılmaz sonsuza
Atılsam ok gibi....

Bıraksam böylece onsuz
Yıprattığım günleri
ığlık ığlık geride.

T U T S A K L I K

Midye, balık, karides, istiridye
Bir oltaya bağlı martı tüyleri
En güzeli akvaryum içerisinde.

Bir kanarya, bir güvercin
Uçmaya kanatsa tüyleri
En güzeli kafes içerisinde...

**BİR HAYAL ÖYLESİNE
DÜŞLERDE
GÖRDÜĞÜMÜZ**

Ne dersin bu akşam gözlerim ?
Oda soğuk, beden soğuk, gece soğuk
Yaprakların kuruduğu yetmiyormuş gibi
Kurudu bembeyaz ellerim.

Koştum pencereye bir sabah
Hani yaz günleri çıplak tenimizi yakan
Göremedim o kızgın güneşi.

Ne dersin bu akşam gözlerim ?
Buz gibi soğuk düşler görebilmek için,
Uzandım kara toprağa boydan boya
Kemik kafesinde günleri sayan
Nasıl da çırpınıyordu deli yüreğim...

GÖKYÜZÜ DENİZLERİ

Küçük bir ayna al karşıma
Kapa gözlerini bir an
İçine sığamayacağını düşün.

Bir deniz olsun karşıdaki ayna
Büyük büyük adaların sığmasına karşın
Sulara sığamayacağını düşün.

Veya gökyüzü olsun ufacık ayna
İstersen yeğın bir ışık gibi
Göklere sığamayacağını düşün.

Fakat ne çıkar
Gökyüzü bir deniz
Denizse aynadır...

**YAĞMUR
ORMANLARI**

Damlalar bulut oldu
Masal ormanları nerede ?
Yosun tuttu kökleri
Yağmur ormanları nerede ?

Katılaşp atmosfer
Buz tuttu kubbeleri
Gözlerim görmez olur
Yok edip geceleri...

S A R I
S I C A K L A R

Yükselir dalga dalga
Sıra dağların dumanı.

Bir tohum toprağa
Atılır acı acı
Bir umut dudağa
Yayılr acı acı...
Toprağa düşen tasa
Nedir beklediğimiz ?
Başaklar altın olsa
Nedir beklediğimiz ?

Uzar mevsimler uzar
Ne bir yağmur beklenen
Ne de altın başaklar
Ve toprağa atılan
Sarı saçlı anamız
Çok beklenir umarsız...

Yayılır dalga dalga
Bir umut dudağa.

Ve her umut gözlerde
Orada başlar yokluğum
Düşler göklerden de öte
Bense düşlerde yokum,
Bir giz olur içimde
Toprağa atılan tohum.

Açılır ağır ağır
Durgun suya dağılır
Ay ışığında ruhum.

Ve yavaşça kapanır
Perdeler aynalarda.

K A P A L I
P E N C E R E

Gözlerden uzak yaşardı
Göklerden uzak olduğu gibi
Bir açık pencereydi gördüğü
Bir de kanat kanat kuşları
Kuşlar çok uzaklarda şimdi
Pencere ise üzerine kapatıldı...

G E C E
G Ö K Y Ü Z Ü

Anılar, anılar dünyanız ne durgun
Ne durgun gecenin karanlık gözü
Yıldızları yakından izlemek için
Denize inmiş sanki, gece gökyüzü.

Bir gül açar bahçenizde
Yapraklar dökülür daha solmadan
Bakmayın sessizce ağlayışına
Gözyaşı yanakta güzeldir veya akmadan.

Toplayın, toplayın bir tuval üstünde
Mehtabın bin bir rengini
Üzerine gün doğmadan.

Ö L Ü M E
D A İ R

Yıkanmış kalpler için
Bir avuntusun öteye
Ey ölüm!.. Seni düşünmek ne acı
Kavuştur bizi gerçeğe.

Yerde misin gökte mi ?
Tamam artık türkümüz
Bir mezara taş gibi
Gerçek olsun yükümüz.

**C E H E N N E M D İ R B İ Z E
D Ü N Y A M I Z I
S E V D İ R E N**

Ey günah perisi! Yıkandığın gümüş sularda
Bedenimiz eriyip, dibe çöker tortusu
Bizi kapıda karşılar Âdem ile Havva
Yüreklerinde meyve yemenin korkusu.

Sen misin? Ey bizi cennetten kovduran yaratık!
Uzamış, boynuzları gibi tırnakları da
Sen misin ? Sen misin ? Cennetin sahibi artık
Yoksa gölgen mi kaldı oralarda ?

Ey!.. Sonsuzluk meleği
Timsahın ağzındaki ruhumuzu
Kanatlarının arasına alda, koru bizi
Toprağın altındaki soğuk vücudumuzu
Ilık nefesinle yıka da, olsun eskisinden yeni...

F I R A T

Yemyeşil vadilerden
Yeşil bir göz gibi
Fırat akar...

Fırat akar
Mavi denizlere
Mavi bir göz gibi
Fırat akar...

Kızgın güneşlerin yaktığı
Uçsuz bucaksız vadilerden
Yemyeşil bir göz gibi
Fırat akar...

Fırat
Yedi kollu ahtapot gibi
Yedi koldan yürüyen
Fırat

Artık Babil prenseslerinin yıkandığı
Kutsal nehir değil !
Çelik sabanlar işlerken kara toprağı
Çelik bacalardan yükselen kara dumanlar
Yarın inecektir

Mavi bir ılgım halinde
Harran ovalarına...

M E T S A B A H L A R I

Lodoslar ıslatmadan koyu renkli gözlerimizi
Açıldık, bir met sabahı başlamadan
Hani ya, teknemizi taşıyan sular
Azgın sular geniş gökyüzünü dolduran
Bin başlı canavar gibi ağzını açardı.

Bize göre değilmiş Marmara, Akdeniz kıyıları
Geride kaldı artık can sıkıcı türküler
Durmadan açıldık sonsuz okyanuslara
Bir met sabahı güneşle beraber.

Ey! Korkunç dalgalar halinde kükreyen deniz
Açıktır bağrınız, bir kapı gibi yarına
Varalım tüm günahlarımızla karışmak için
O karanlık ve köpükten bağrına.

Sular dalga dalga açılır gökyüzü perde perde
Rüzgârla karışık bir met sabahı
Değişmezdim hiçbir şeyle gördüğümü
Azgın suların çalkalandığı bu yerde...

NE Kİ

Kış göklerini süsleyen bulutlarım
Karlara örttüğü toprak ne ki ?

Dallarında yaprak yaprak kuşlarım
Tüylerin gizlediği kanat ne ki ?

Pırıl pırıl, köpük köpük sularım
Teknelerin bıraktığı iz ne ki ?

Siz söyleyin, siz söyleyin çocuklarım
Gözyaşlarının sakladığı giz ne ki ?

O R M A N S Ü İ T İ

Ey yeşillikler sultanı! Beyaz çiçekli
Dallara yuva yapmış, saydam kuşlar
Yaşanmış zamanlardan arta kalan
Anıları taşır, yorgun baykuşlar.

Işıkların kaybolduğu dipsiz ormanlarda
El ele tutuşur sarhoş ağaçlar
Başlarını yavaşça kaldırıp
Güneşe bakar, diri yapraklar.

Güneş can ise dünyamıza
Ormanlar onun ciğeri olmuş
Savaş, salgın ve tüm yıkımlara karşı
Dünyamızın çocukları, canciğer kardeş olmuş...

E S K İ Z A M A N S Ü İ T İ

İki kıt'a arasındaki kutsal denizde
Yankılanır sesi tanrıçanın.
Ey! Yaşlı kıtanın hakimleri
Akhileus, Hektor, genç Paris
Savaşınız ne zorlu
Kartal başlı kılıçlar ellerinizde
Ne zorlu kalkana vuruşunuz.
Yıllarca, yıllarca süren yolculuğunuz
Ufukta biter, güneşin battığı yerde...

Ey! Yüce Kral Odysseus
Çocuk meyvesidir insanoğlunun
Tanrılar çocukları sever ama,
Sunakta kurban edilmeleri için değil
Adlarını ve köklerini unutmasınlar diye
Tanrılar çocukları sever...

Sen ey! Yüce Kral
Unutma ki tanrılar
Adil kralları da sever
Çocukları sevdikleri kadar...

Y A Ş A M
S Ü T İ

Yaşım kırk beş
Dimdik ayaktayım
Ne gözlerimde gözlük
Ne de dişlerimde çürük var...
Yürüyorum, koşuyorum
Kahvaltıda gazetemi
Dinlenirken kitap okuyorum...
Düşmanlarıma öfkelenip
Dostlarıma sığınıyor
Keyiflenince gülüyorum
Kim ne derse desin
Gönlümce yaşıyorum...

Ama ölürken
Dudaklarımin arasında
Sigaramı tütürürken
Ölmek istiyorum
Ölmek istiyorum...

G Ü N E Ş S Ü İ T İ

Güneşler sönerdi karanlık gözlerimizde
Heyhat! Bilemedik aydınlığın kıymetini
Düştü olgun meyveleri birer birer
Yaprağa verdik tohumun rengini.

Güneşler gördük, ışıl ışıl yanan güneşler
Akçıl kuşların tünediği dik yamaçlarda
Çevirip hoyratça yayını üzerimize
Çam yaprakları arasından binlerce ok salmada...

**V E D A
S Ü İ T İ
I**

Gözlerimde yaşayabilir misiniz ?
Anılarımı!
Kalbime sığdırabilir misiniz ?
Düşlere sığmayan dünyamı !

Pencereyi kapatabilir misiniz ?
Yavaşça üzerime.
Yoksa ağlar mısınız ?
Açık giden gözlerime...

V E D A
S Ü İ T İ
II

Düştü bir damla gibi içerime
Uzak iklimlerin hasreti
Sarmadı ruhumuzu çaresiz
Açılıp savrulan demeti.

Ülkeler geçtik yeşil ve zengin
Aldı gözlerimizi alabildiğine
Sarmadı ruhumuzu çaresiz
Gözlerimizi cezbeden kendine...

KIŞ SÜİTİ

Karların örttüğü uzun kış gecelerinde
Çoban ateşi yalar yüzümüzü
Ölgün güneş yerine.

Başiboş ağaçlar
Çobansız sürü gibi dağılmış
Karlar üzerinde.

Ya mağaralar!
Mağaralar bacasız birer kulübe
İçerisinde küme küme
Kış uykusuna yatmış semenderler.

Ve bir sabah
Toprağa düşen cemre
Ağaçları donatan çiçek misali
Kim bilir! Kaçınıcı kez ilkyaza gebe.

D E N İ Z S Ü İ T İ

Heyyy!
Denize bak! Kabaran denize
Kasırgaların savurduğu tirşemsi sularda
Balıklar ve yosunlar oynar
Kumsalın öksüz çocukları
Yarı aç, yarı çıplak
Tuzlu sularda yıkanır
Damarlarında kan yerine
Güneyin ılık suları dolaşır.
Bir de denizi, çılgın denizi
Fırtınadan sonra görmelisin
Hani ya! Dolunay da varsa
Yakamozlara karışır, dalgaların sesi.

İşte bu hercümerç içerisinde
Atıldım son umut diyerek
Mavi suların bağrına
Nasıl taşır bu günahkâr yükü deniz?
Ve ben
Nasıl bakabilirim, bu umutla yarına!

Ç O C U K
v e
T R E N

Çocuk trenin arkasından
Koşuyor da koşuyordu.
Çocukcağızın yürekçiği
Tutsak kuş yüreği gibi
Çırpınıyor da çırpınıyordu.
Çocuk lokomotif değildi ki
Katara nasıl yetişebilsin .
Katar!
Ufukta kör nokta oluncaya kadar
Çocuk bakakaldı arkasından
Raylar üzerinde.
Trene yetişemedi ama
Bilmek istiyordu
Nereye gittiğini bilmek!
Her neyse!
Artık bir amacı vardı çocukcağızın
Bir gün o trene yetişebilmek...

N A Z I M
B A B A

Gümrük emeklisi Nazım Baba
Kışı geçirdi ama
Yazı göremedi.
Rahmetli
Emekli olduğunda demişti ki :
-Şu yalancı dünyada
Bir kelebek yaşı kadar
Ömrüm kaldı.
Ne yazık ki o
Emekli olduktan sonra
Bir kelebek kadar bile yaşamadı.
Öldüğünde
Bilmem kaç yaşındaydı
Ölüler yaşını söylemez ki...

T U T K U

Buraya! Buraya! Açıldı kapı
Geçti kapıdan, çıplak ayaklı deniz tutsakları
Köpükten balon sanki avuçlarında umut
Başlarında ise güneşin okları.

Açıldık bu umutla enginlere
İçimizde o gem vurulmaz arzular
Hayalmiş bizi yaşatan meğer
Oysa gökyüzü kadar uzak altımızdaki sular.

Kayaların denize çakıldığı yamaçlarda
Martıların dilinden sesleneceğiz
Mavi suların yaladığı kumsallarda
Güneşle doğup, güneşle öleceğiz...

A Ç I L I Ş

Ruhum! Bekle biraz mevsim aydınlık
Devirden devire açılır kapı
Bir devir ki, sıcak havadan ılık
Yok eder sabahı, dağıtır gamı.

Ruhum! Ey tenimin acı dumanı
Ey! Atılan tohum gece toprağa
Sandım ki sonsuzdur gurup zamanı
Bekletmez son adım gelir ayağa...

S E R V İ
A Ğ A C I

Bir değmeye görsün alnımız
O kök saldığın toprağa
Yok işte gölgene sığınan
Ne bir kumru, ne bir kelebek
Çok çekmiş senden meğer
Bunca yaban kuşları.

Tüm bunları bildiğimiz halde
Yine de gölgene sığınıyoruz
O bildik sevap ve günahlarımızla...

G Ü N E Ş İ N B E K Ç İ L E R İ

Yıldızlar gördük, portakal sarısı yıldızlar
Zamanın kara çarşafına sarılı
Hayal gücümüzün ucunda, gerçeğin sonunda
Sonbahar yaprakları gibi, cansız ve sarı.

Şu köhne dünyanın köşesinde bucağında
Kalmadı yaşamadığımız bir anı
Kovadan dökülen su misali
Harcadık cömertçe zamanı.

Koştuk! Koştuk! Altımızda pamuk kanatlı bulutlar
Ve sonunda yolumuzu kesti güneşin bekçileri
Heyhaaat! Şeytanmış yol gösteren meğer
Âdem'in Havva'ya tutsaklığından beri...

ZAMANIN GÖZYAŞLARI

Kana susamış Azrail, ölüm kokar nefesi
Zamanın kalbine çakılır, şeytanın pençesi.

Bozar sessizliği kasırganın ısıkları
Ruhları içine çeker, karanlığın kolları.

Barbarlar sel gibi akar ülkelerin üzerinden
Roma! Neron'dan sonra kendini yakar yeniden.

Açlık ve kıtlık türküleri çalar davulları
Savaş tanrısı, kurban ister kralları.

Martılar damla gibi düşer bulutların arasından
Okyanuslar gözyaşına boğulur,
Mars'ın korkusundan.

Dünyanın günahını sırtlayıp
Kış uykusuna yatar kaplumbağa
Ve Arşimet yüzyıllar sonra
Dün yatmış gibi kalkar ayağa.

BAHR-İ AHMER

Zamanın ötesinden bir muştı iner dünyaya
Ve Cebrail der ki Hz. Musa'ya :

-Vaat edilmiş topraklara ilk cemrenin düştüğü günde
Soysuz akrebi izle, gözlerden uzaktaki çölde.

Göklerdeki Sultanın buyruğu, işte kutsal haber
Firavunu ordusuyla yok edecek Bahr-i Ahmer.

Bir elinde asa, bir elinde Tanrının on emri
Ve Musa, çevresine topladı Beni İsrail kavmini.

Okyanuslarda ceviz kabuğu gibi çalkalandı dünya
Dağlar yerinden oynadı, adalar gömüldü suya.

Bunu böyle yazdı, tarih-i kadim kitapları
Tersine döndü piramitler, yıkıldı bereket putları.

Büyük tufandan beri, görülmedi böyle bir sefer
Firavunu ordusuyla yuttu, Bahr-i Ahmer..

**K U T U P
G Ü N L Ü Ğ Ü**

Çıplak buzdağlarına yol gösterir
Çifte memeli tombul balinalar
Kar üzerinde hınzırca yüzer
Geceye hamile sarhoş morinalar.

Siyanür çiçekleri açar renksiz, kokusuz
Terk edilmiş step bahçelerinde
Ay soğuk gözyaşları döker
Bembeyaz kutup gecelerinde.

Kış uykusuna yatar Eskimolar
Gözleri bağlı tavşan misali
Uzar düşleri uzar
Siyah saçları gibi.

Kuş değil kar tanecikleri
İğne yapraklı ağaçlara konan
Ve avcılarının ayak sesleri
Ürkek geyikleri kovalayan.

Uzun gecelerden sonra
Güneş ne de hoş doğar
Ilık cennet ateşi gibi
Donmuş ruhları yakar.

Hani ya, insanoğlu nasıl da sever
Tatmasa bile şehvetin tadını, kokusunu
İşte! Bizimkisi de öylesine bir tutku
Ocak başında yaşadık, kutup yolculuğunu...

D A R A Ğ A C I
I

Dolunay
Renksiz bulutların arkasından
Güneş gibi yükseliyordu.
 Ne savaşın kıtlığı
 Ne barışın açlığı
 Ne sen, ne ben!
Taşlıktaki jandarmanın süngüsü
Taze bir ekmek gibi
Ay'ı ikiye bölüyordu.
 Onu
 Kızgın demir gibi eğdiler
 Loş hücrenin
 Taş penceresine gerdiler.
Yavaşça ranzaya oturup
Sırtını duvara yasladı
Ve bir sigara ateşledi.
 Avurtları
 Titrek ve sarı
 Parmakları arasındaki sigara
 Özgürlük tütüyordu.
Yukarıda dolunay
Karanlık gök kubbede bembeyaz bir delik gibi
Yalap yalap yanıyordu...yanıyordu...yanıyordu...

D A R A Ğ A C I

II

Tek ranzalı mermer hücrenin
Demir parmaklıklı kör penceresinden
Donuk bakışları ölgün bir ışık gibi
Toprak yola
İndi...indi...
Ve düşündü
Dostların umutsuz bakışları arasında
Korkmadan, yılmadan
Ölüme gidenleri.

Darağaçları kurulurdu
Kentin karanlık meydanlarında
Ve azgın deniz misali
Dalgalarıydı kalabalıklar.

Ahşap kapıların açıldığı loş meydanlarda
Sabah yüzü aç baykuşlar öter
Ve ipe çekilirdi birer birer
Urgan gibi ince delikanlılar

M E H M E T ' İ M

Antepli

“Şahin Beyi sorarsan otuz yaşında
Süngü ile delindi köprü başında.” der
Yiğitlemesinde.

Onu

Bir Fransız kurşunu
Henüz otuz yaşında
Elmalıdere köprüsü başında
Yakalamıştı.
Sonra süngülediler!

Ne yazık ki Mehmet’imi

Ne otuz yaşında

Ne köprü başında

Ne de Fransız kurşunu yaktı.

Onu !

Bir aldatılmışın kör kurşunu

Hak bildiği yolun henüz başında

Tam otuz altı yaşında

Yakaladı.

Sen ki benim
Canım ciğerim
Bir ayna gibi suskun
Kızca terbiyeli
Doğmuş canların en güzeli
Mehmet'im!

Günlerin bunca tatsız
Yaşamın bu denli kısa olduğunu
Anlayamamıştım
Seni yitirinceye dek
Mehmet'im...Mehmet'im...
Aşağılardan
Haykırsam avaz avaz
Beni duyar mısın?
Kardeşim!

Sen ki benim
Canım ciğerim
Arkadaştan da içeri
Kardeşimdin
Mehmet'im! Mehmet'im!

**YOKSA DERT Mİ BANA
BUNCA BAŞIBOŞLUĞUM**

Koşun! Koşun! Bozuldu büyü
Geçtik yüzyılların aşındıramadığı köprülerden
Kabardı çamur köpüklü suları
Ne duyan var sesimizi, ne de işiten!

Cırlak sesli kaptan haykırdı, “Yelkenler fora! “
Altımızda yarış atı sanki, sultanî kadırgalar
Bulutlar çağlayan misali boşalır üzerimize
Rotamızı keser, Çin Seddi gibi dalgalar.

Martılar usanmaz öncüsü oldu teknemizin
Paslı ufukta kaldı ümitler
Aştık böylecene o doyumsuz ülkeleri
Alinyamızla beraber.

Aldı çamur köpüklü sular aksimizi
Yanık izler bıraktık geride
Umut yüklü suların
Eğildik arzuya önünde.

Fosfor kanatlı deniz kuşlar
Takılır sedef yüklü gemilerin arkasına
Mehtabın okşadığı sularda
Doyum olmaz yakamozların raksına.

Okyanuslara eş umutlarımızla
Açıldık gece – gündüz demeden
Geride bıraktığımız ülkeler
Silindi tüm anısıyla gözlerimizden.

Uzadı dümen suyumuz epeyce
Yol kes kaptan! Artık dönmeliyiz
Duy başka olmanın zevkini sen de
Yetişir bu sularda serinlediğimiz.

Kasırgaların savurduğu köhne tekneler
Bölük bölük akıyordu güneşe doğru
Rüzgâr değildi sanki yelkenleri dolduran
Sıksa tayfaların ölüm korkusu.

Güverteye çakılı siyah vücutlar
Ve güneşlerin yaktığı sıcacık beynimiz
Çekilince yavaşça sular
Okyanustan büyük olur tekmemiz.

Ey! Ölümüne susamış deniz, bize mi kastın?
Nerede o saflığın, çocuk şiirlerindeki
Dağ gibi yıkılır üzerimize dalgalar
Gökyüzü ise allak bullak cehennemini teki!

İşte bildiğimiz kumsal ve deniz
Yabancıdır adımız, tanıdık bakışlara
Yeniden doğmuş gibiyiz sanki
Çocukluğumuzun geçtiği sularda.

Tanrım! Tanrım! Ömür ne ki, bir avuç su
Umman olsa bu geziye dayanmaz
Hele bir de yol verirse dalgalar
Denizlerden mavi olur bahtımız...

K E L C İ K ‘ İ N T Ü R K Ü S Ü

Uzun kuyruklu ibibikler uyandıĝında
Tanyeri pekmeze boyandıĝında
Dumanlı gökyüzünü doldurdu
Sanem Ananın zavallı sesi,
“Kelciik!.. Kelciik!.. Kelciik!..”

Başında kasket, kaşına inmiş siperi
Ayaĝında beli büzgülü kadı şalvarı
Pazısını süsler yeşil hamaylı
Gül bahçesi yiĝide mezar olur mu?

Altında kır – beyaz Arap kırsraĝı
Belinde harelî Antep kuşaĝı
Arasına sokmuş on dörtlü ummanı*
Gül bahçesi yiĝide mezar olur mu?

Yazıbaĝ’dan çıktılar, yükleri karabiber
Zalim Haydar, elinde filinta yandan gider
Duldalarda ihanetin rüzgârı eser
Gül bahçesi yiĝide mezar olur mu?

Yaban ay ışığında cıva gibi parıldar
Yaklaştıkça höyüklerin gölgesi uzar
Siyecilerde* * yapraklar ihaneti fısıldar
Gül bahçesi yiĝide mezar olur mu?

*Umman: Şarjörü 14 mermi alan tabanca. (Brovning)

**Siyec : Arazi parçalarını birbirinden ayıran doğal sınır

Duyun, dağlar taşlar duyun!
Kalleş Haydar uydu şeytana
Geçti pusuyu, bir elinde filinta
Cendermeye sattı Kelcik'i...

Kelcik
Bıçaklayıp yükünü
şahin gibi atladı hendeği
Altındaki kır – beyaz atı
Süngüledi cenderme!
Yere düştü Kelcik
İhanetle delik deşik
Kahpece delik deşik...

Ve dolunay
İhanetin tek görgü tanığı
Bulutların arkasına gizlenmiş
Utancından ağlıyordu...ağlıyordu...ağlıyordu...

**F A Y I K ' I N
T Ü R K Ü S Ü**

Kışlanın kapısı kibleye bakar
Askerler oturmuş cığara yakar
Cığaranın dumanı, hasret mi kokar
Tez gel Fayık* tez gel, bitti dermanım.

Fayık'ım hasta revirde yatar
İnce sızı tutmuş ciğerin yakar
Aşığın derdinden tabip ne anlar
Tez gel Fayık tez gel, bitti dermanım.

Gül bahçesinde zakkum ağacı
Yaşam burada zakkumdan da acı
Dediler, "Tebdilihava bunun ilacı."
Tez gel Fayık tez gel, bitti dermanım.

*Fayık : Faik

Bizim dağlarda üveyikler başka,
Keklikler başka öter
Hasret yakar
Güneş yakar, dumanı tüter.
Cendermenin kurşunu oy!..Oyyy!
Hepsinden beter.

Ayağı güvercin halhallı
Kolu dövme zeytin dallı
Altın hızmalı yar!..Yaaar!
Ulu çınarın altında
Sana verilmiş sözüm var.

Dediler, “Tebdilihava biter, yoksulluk bitmez!”
Hızmalı gelin çeyiz ister, kalın ister
Sonunda namerde el açmakta var, oy!..Oyyy!
Vurdu Fayık kendini mayın tarlasına
Mayın tarlası diyet ister, can ister...

Oy!...Anam oyyy!
Çeyiz sandığına kefen mi koydun?
Gümüş telli ak gelinlik yerine
Tezkereden önce geldi kara haberi
Ayağı halhallı gelin yerine.

Fayık'ım şahrem şahrem öleşini *
Kömür hararına koydular
Kömür hararı karanlık
Kömür hararı zifiri kara
Kime açsam derdimi, oy!.. Oyyy!
Fayık'ımın alinyazısı
Kömürden de kara....

* Öleş : Leş

BALIKÇILARIN TÜRKÜSÜ

Taze balık nasıl kokarsa sepette
Balıkçılarda öylesine kokardı
Her sefer dönüşü güvertede.
Karadaki tüm canlılar
Küçük bir balık kadar
İştahını çekmezdi onların.
Onların
Yeşil yunus gözleri gibi
Yusyuvarlak gözleri
Yağız ve kaypak tenleri vardı.
Avuçları balık değil
Tekneye umut taşırdı.
Hani ya, ağlayan bebek
Beşiği sallanınca nasıl susarsa
Azgın dalgaların salladığı teknede
Tayfalar da bebek gibi susardı
Can korkusundan.

Onların
Yeşil yunus gözleri gibi
Masum ve yuvarlak gözleri vardı....

**G Ü N E Ş E
Y Ü R Ü Y E N L E R İ N
T Ü R K Ü S Ü**

Bizim türkümüz
Yerküre üzerinde
Bir ezen
Bir ezilen kaldığı sürece
Sürecektir.
Onlar bize
Silah ve ekmek sunmaktalar
Ama bizim
Silahımız değil
Beynimiz ve yüreğimiz savaşıacaktır.

Biz
Gölğemizi arkamıza takıp
Güneş'e doğru yürümekteyiz.
Ne denizin azgın dalgaları
Ne tarihin tozlu sayfaları
Bizi durduramaz.
Attığımız her adım
Söylediğimiz türküler hep
Mutluluk üzerinedir.
Nebilerin ve sultanların yaşamları
Avutmuyor bizi artık.
Misyonusunu tamamlamış
Mitler, destanlar
Ve de eskilerin masalları
Yinelenmek için değil
Ders alınmak içindir

Bizler geçmişin öğrencileri
Geleceğin öncüleriyiz...

**TARİHİN
A Y A K
S E S L E R İ**

Eski kubbelerden yükselen sesleri dinle
Ve dallara konan kuşlara bak, yaprak yaprak
Yıldızları koyup yerli yerine
Tozlu sayfalardaki tarihin raksına bak.

Zamanı kuşatan gök kuşağının altından
Sarhoş bulutların akışına bak, şen şakrak
Dünyamızı turuncu bir şala saran
Güneşin doğuşuna bak, şen şakrak.

Campo di Fiora meydanında engizisyon yargıçları
Alevler içinde yanan Bruno'ya bak
Ellerinde çırılçıplak ahd-i cedit putları
Çevresinde hora tepen keşişlere bak.

Mızrak, kalkan, ırmaklar dolusu kan
Yüzyıllar süren savaşların dehşetine bak
Roma'dan Kudüs'e dek uzayan
Töton şövalyelerinin kudretine bak.

Konya steplerinde at koşturan
Kılıç Aslan'ın askerlerine bak, derviş yürekli
Haçlı ordularına posta koyan
Selahattin'in askerlerine bak, taş yürekli.

“Enel hak” ben evrenin zerresiyim diyen
Hallacı Mansur'a bak, felsefesi yobaz kefesinde
Onca yıl dergâhında diz kırıp
Ona gül atana bak, can kuşu hüma kafesinde.

Engizisyon sofrasındaki Avrupa'ya bak
Bir ucunda
Kılıcıyla sur-u hümayunu yıkan şair Avni
Öbür ucunda
Fırçasıyla hünkâra taç giydiren Bellini...

**TANRIYA ÖZGÜDÜR
BU DENLİ YALNIZLIK**

Defne yaprakları arasında
Işıkla gölgeler oynaşır
Denizin tuzlu sularına
Çocuk nefesi ve lodos karışır
Martılar yuva yapar
Kıyıların doruklarına
Ve unutulmuş melekler
Sarı benekli yumurtaların
Adını yazar kabuklarına
Yaşlı ve yorgun topraklar
Yaz uykusuna yatar
Çorak toprağın bağrına
Bulutlar bereket saçar
Ve çocuklar denizden çıkar
Yel eser terlerini kurutur
Ağaçların altında.

Dalların konuğu çiçeklere karşın
Defne ağacının yalnızlığı
Tanrının yalnızlığı gibidir kuşkusuz...

C A N
T O P R A K

Gün doğmada
Tekmil yaban kuşları
Dallarda küme küme
Sanki ötme yarışında
Ağaçlarda uyanmakta
Damarlarında ağaçların
Sanki özsu değil de
Cıvıl cıvıl
Kuş sesleri dolaşmakta
Gün doğmada
Yürüyorum ağır ağır
İlk güneşin yaladığı topraklar
Çocuk yüzü gibi masum ve mahmur
Ayaklarımın altından kaymakta
Gün doğmada
Yürüyorum ağır ağır
İri beyaz at dişlerini nasıl tanırsa çayır
Toprak da adımlarımı öylece tanımakta

DENİZ ŞÖLENİ

Kumanya taşıyordu.
Ak köpüklü sular
Kumsalda örtü oldu,
Üzerine deniz
O görkemli sofrasını kurdu
Cırlak sesli deniz kuşlar
Öbek öbek

Güneşler batar, güneşler doğar
Aydınlığın pençesi karanlığı boğar
Yamaçtaki ağaçların
Kalbinden vurulmuş gibi
Yere düşer gölgesi
Ve sahildeki kaplumbağaların izi
Günahkâr yıllara taşır bizi

Avuçlarımda yüreğim ve günahlarım
Anılar ise sırtımda dayanılmaz bir yük
Kim ne derse desin...hakkını verecek yüreğim
Ahhh! Aylak yüreğim
Günahlarım kadar katı ve büyük.

ÇAKALLAR SOFRASI

Karanlıklar vadisinin çobanları
Düşler denizinde yüzmekteler
Memleketimin
Kumral saçlı, yoksul çocukları
Hafta bir yedi gün
Varoşların çöplüklerinden
Beslenmekteler...
Yaşlı emekçilerin
İki büklüm belleri
Maaş ve ucuz ekmek kuyruklarında
Ölmekteler...
Tüm bu haksızlıklara karşın
Kahrolası post uğrunda
Memleketimin soysuz ve kaltaban çobanları
Sürüyü çakallar sofrasına
Hayasızca sürmekteler.
Onların dilleri
Tırnakları gibi sivri
Onlar ki hasımlarına acımaz
İnsanlar doyar ama
Çakallar doymaz.....

G A R İ B İ N Ö L Ü M Ü

Mezarın başında dört kişiydik
Bir de imam
Defin masrafını belediye ödemişti
Hayır duası da bizden.

Mezarın başında beş kişiydik
İki de melek.
Melekler ölünün omuzlarından indi
Garibim ancak
Mezarda onlardan kurtulabildi.

Mezarın başında beş kişiydik
İki de melek.
Derken sorgu için
İki melek daha geldi.
Behey! Yazıcı melek
Neyin sorgusunu yapacaksın
Garibin ne yüzü güldü, ne de karnı doydu
Oruç tutmuştu ölünceye dek...

Eğer ölüm
Açlıktan kurtulmak
Ya da!
Sevdiklerimize kavuşmaksa
Beri gele, hoş gele...

A Ğ I T

Ağaçlar
Dağların üzerinden
Güneşe seslenirken
Suya hasret dalları
Bulutların arasından
Gökyüzüne yükseliyordu.

Titrek ve sayrı
Göçmen kuşları
Yün giysiler gibi
Sarı yapraklar ısıtıyordu.

Canlılara can veren
Güneş kadar cömert
Su denli aziz
Toprak gibi bereketli
Ağaçlar!
Kaldırınca peçesini
Güneşe karışıyordu
Akçıl kuşların sesi...

Ve güneş
Nasıl kaybolursa ufukta yavaş yavaş
Ağaçlarda ölüyordu
Uykuda yavaş yavaş...

CEHENNEM
AĞLATISI
I.

Yasakçı melek yayını gerdi
Muson burgaçlarının savurduğu
Tüy kanatlı bulutların üzerinden.
Olmaz, olmaz demeyin
Sınırını çizmek için cehennemin
Hercai bir ok düştü
Kümüls katmanları arasından
O güzelim dünyaya
“Cehennemi tamamen
Cin ve insanlarla dolduracağıma dair
Söz çıkmıştır benden... “
Diyordu haberci.
Vaktaki
Cehennem platosuna
Düştüğünde ilk kar
Şaşılasi cinler ve insanlar
Baş başa kalacaktır mahşerde
Ve o kanlı Madımak gününde
Bir avuç kuduz beyinli soysuzun
Köhneleşmiş kutsal zevkleri uğrunda
Dünyada cehennemi yaşadılar
O günahsız günahkârlar...

CEHENNEM
AĞLATISI
II.

Kasırmanın uğultusu zifirî karanlıkta
Tanrısal ezgi misali
Çınlıyordu kulaklarımda.
Kasırga bacadan üflüyordu ama
Odun yerine ocakta
Bakir günahlarım yanıyordu.
Ve ocağın kapağı açıldığında
Hani ya alev nasıl yalarsa ateşçiyi
Öyle yaklaşıyordum ocağa.
Hâsılı bu dünyada
Ölmeden cehennemi yaşıyordum.
“Ve ayetlerimizi inkâr edenleri
Muhakkak ateşlere atacağız.
Onların yandıkça derileri
Azabı sürekli tatsınlar diye
Derilerini yeniden yaratacağız...”
Diyordu haberci.
Oysa
Altımızdaki dünya
Daha da güzel olurdu
Şu cehennem korkusu olmasa...

YALANCI CENNET

Güneş tepede, ada cehennemi aratmaz
Yapraklar sanki gölgelik, güneşle ada arasında
Ağaçların altında küme küme insanlar
O insanlar öylesine mutlu ki yaşamlarından
Güneş batsa bile kimse yerinden ayrılmaz.

Denizkızı, yazları giyinme yasağı koyunca
İnsanlar balık gibi çırılçıplak olur
İnsanoğlu kuşaktan kuşağa bu yasağa uyunca
Kumsalda kışında giyinmez olur
Ve denizkızı sonunda soyunmayı yasaklar.

Tanrı her bir şeyi bol bol vermiş onlara
Mutluluk, zenginlik, esenlik ve de aşk
Onlar için her şey serbest, her şey mubah
Burası dünya değil sanki yalancı cennet
Burada yalnız günah işlemek günah...

İ N S A N
Y A V R U S U

Hoş geldin bebek
Dünyamıza hoş geldin
Babaannenin aldığı nazar boncuğu
Bu yastık, bu beşik
Ve kardeşin Elif
Senin gelmeni
Annenden çok bekledi...
Senin değil miydi?
Tavanda geleceği arayan
O masum ve yavru bakışlar
Senin değil miydi?
Kundaktan sarkan pamuk eller
Ve odanın her köşesini dolduran
Ürkek ses
Senin değil miydi?
Aramıza bir kuzu daha geldi
Yavru gözlü, masum bakışlı
Eti satılacak, yünü kırılacak
Kurtlar sofrasına bir kuzu daha geldi.

Aç kurt nasıl alırsa kan kokusunu
İnsan yavrusu da öyle alır
Ana kucağında süt kokusunu.

YİTİK KAVİM

“Yeryüzü bir ferş-i eyvan
Gökyüzü yüksek bir tavan...”
İşte bu ikisi arasında
Tufan-ı kebirden beri
Yitik bir kavim yaşamaktaydı.
Ol kavmin hakimleri
Çekip kılıç gibi kalemlerini
Güneş batmayan çöllerde
Kumlara destan yazdılar.
Sönmüş bir volkandı onlar
Kâh firavun olup piramitler kuran
Kâh Musa olup, denizleri yaran
Ol kavmin hakimleri
Korkudan güç almaktaydılar...

Hâsılı onlar
Dünya döndükçe feleğinde
O netameli çöllerde
Güneş sönünceye kadar
Günahlarıyla baş başa yaşayacaklar....

AH! ŞU DEMOKRASİ DEDİKLERİ

I. Bap

Dağların karı eridiğinde
Irmaklar çalkalanıp coştuğunda
Bulutlar gürleyip yağdığında
Denizler kabarıp yarıldığında;
Göklerde pervanesiz tayyareler uçurtan
Denizlerin altından gemiler yürüten
Üzerinde yaşadığımız küre-i arzı
Hem kendi, hem güneş etrafında devindiren
Çekim gücüne andolsun ki;
Helyum ve hidrojen gazından
O'dur güneşler yaratan
O'nun yarattığını kim yaratabilir?
Hem siz ne bilirsiniz?
Büyük patlamayı, kara delikleri
Küme küme galaksileri
Hareket halindeki maddenin
Hızı, ışık hızını aştığında
Siz ne bilirsiniz?
Kütlesinin sonsuzlaştığını
Ve de evreni yoktan var ettiğini
Siz ne bilirsiniz?
Tanrı âlimdir, halimdir!
O her şeyi bilendir
O'dur her bir şeyi yaratan....

II . Bap

Mahkemeler kurulduğunda
Kitaplar toplatılıp yakıldığında
Gençler salkım salkım asıldığında
Siyasal partiler kapatıldığında
Dipçiğe ve süngüye andolsun ki;
Benim paşalarım hayırlı ve hoş işler yaptı.
Nam-ı diğer Çoban Sülü'yü ve de Karaoğlan'ı
Tutup deliğe tıktı.
Netekim,
Yolunu açtı Özal'ın
O ki beni, her dem dilinden düşürmez
Tespah ederdi hep.
Ben de hünkâr yaptım onu Rum diyarına.
Tanrı rahimdir, kerimdir, her şeyi bilendir!
Onun da elin açtı benim gibi.
Dert görmesin elleri
Dilediğine rızkı bolca
Dilediğine verirdi azca.
Ben ona tabuları yıkma hünerini bahşettim.
De ki : Ondan başka
Alacalı kısa donla
Kim teftiş etmiştir leşkeri
De ki : Kim açmıştır hayali ihracatın kapılarını.
Siz Benim bildiklerimi bilemezsiniz ki!
Tanrı âlimdir, hakimdir, her şeyi bilendir!..

III . Bap

A, be, ce
Bunlar kutlu söylencenin sözleridir.
O, almadan veren
O, bakmadan görendir.
O rahimdir, hakimdir
Ya Allah denildiğinde
O, cümle mahlukata yetişendir.
Siz kibleyi unutup
Baş tacı yaptınız batıyı
Ben de enflasyon illetini
Musallat eyledim başınıza.
Tanrı, her derdin çaresini bilendir!
Sonra Özal'ı getirdim başınıza,
Devr-i altmışlarda
Ahaliyi, iştirakûyyun ağusu ile zehirleyen
Çetin Altan nam tövbekârın dediği gibi;
“O, Atatürk'ten sonra en büyük adamdır.”
Onun devr-i saadetinde
Neler yapıldı neler :
Hamitabad gaz santrali
İkinci köprü boğaza
Telefonsuz, elektriksiz köy kalmadı.
Ekonominin başına
Biraderi Yusuf-u saniyi getirdi,
Bir de sevap hanesine yazılacak
Ekonomik suçta, ekonomik cezayı getirdi.
Tanrı âlimdir, hakimdir!
O daha ne gaileler getirdi, milletin başına
Tanrı her şeyi bilendir...

IV . Bap

Hamdolsun, sonsuz gök kubbeyi yaratana
Hamdolsun, içini yıldızlarla donatana
Hamdolsun, yanıp sönen yıldızlara
Hamdolsun, kıyamet gününü yaratana!
Sana kıyamet gününü sorduklarında
De ki : Kıyamet varlıkta yokluktur
Sen varsan, kıyamet yoktur.
Biz kulumuz Özal'ı
Geçirdik kıyamet sınavından
Şaşakaldı bu işe
Çoban Sülü'yle Karaoğlan.
Tanrı âlimdir, halimdir, her bir şeyi bilendir!
Andolsun ki, kulumuz Özal,
Anayasayı bir kez delerse ne çıkar.
Şimdilerde bir hal oldu, bak şu milletin işine
Başları sıkışınca eskiler, “Ya Allah!“ derdi.
Şimdikiler ise, “Ya demokrasi,” diyor,
Her kulum,
Kendi çıkarına uygun demokrasi istiyor.
Tanrı rahimdir, hakimdir, af kapısını açık bırakandır!
Tanrı her bir şeyi, kara kaplı defterine yazandır...

V . Bap

Yıl doksan üç, hitam buldu devr-i Özal,
Dul kaldı sultan-ı papatya bu yıl
“Dünya kimseye baki kalmaz,”
Sözümüz yerine gelsin diye.
Oğul İnönü’nün yoğun çabası ile
Bir kez daha güldü Sultan Süleyman.
Ve oturdu Özal’ın postuna,
Başladı böylecene saltanat-ı Süleyman.
Tanrı âlimdir, halimdir, her kelamı bilendir!
Eyleminden, hikmetinden sual olunmaz!
İşbu minval üzere,
Sana sarışın bayanı sorduklarında
De ki: Getirdi onu iptida sadaret makamına.
Ve sonra yılanın başını ezmek için
Bekledi büyümesini,
Ama her yılanın eti yenmez ki
Söndü yıldızı sonunda.
Ondan sonra
Doksan altı yazının başlarında
Necmettin nam hocayı getirdi, hükümetin başına.
Ancak yirmi sekiz şubatta
Çarptı savlet-i Necmettin, Karadayı Paşaya
Tarumar oldu meydanı siyaset
Ve sonunda
İade etti mühr-ü hümayunu, Sultan Süleyman’a.
Tanrı rahimdir, hakimdir, her ismin adını bilendir!
O’dur DNA şifresini yaratan...

V I . B a p

Andolsun ki biz babayı,
Cumhurbaba forsuyla şereflendirdik.
On iki marttan, on iki eylülde sonra
Andolsun ki biz ona
Askerlerle siyaset yapma hünerini öğrettik.
Tanrı rahimdir, hakimdir, her şeyi bilendir!
Tanrı'ya en yakın olan her kim
O'nu korkmadan severdir!
Hâsılı cümle münafıklar
Sana, babanın ikinci baharında
Yaptığı en hayırlı işi sorarlar.
De ki: Karaoğlan nam Ecevit'i
Getirmesi sadaret makamına
Her iki hasmın kader çizgisi
Kesişti böylecene aynı noktada.
Aynı noktada kesişti ama,
De ki: Ak ile kararı gecikince ayırmakta
Sizi sınamak için
Büyük ağustos depremini
Ve de Hizbullah belasını
Musallat etti başınıza.
Tanrı âlimdir, halimdir, her kelamı bilendir!
Yalnız O'dur yarlıgayan!
Deki : Hizbullah şerrinden, deprem felaketinden
Cüzamdan, taundan, kanserden
Yalnız sana sığınırım
Yalnız sana
Yalnız

DEVLERİN DESTANI
I
BOZGUN

Savaş, ölüm, ateş, kokusu kan
Süngüleri çeliktendi, gözleri bakırdan.

Yerden çıkmış gibi uzar namlular
Topların ağzı durmadan alev kusar.

Çöl kızgın sac gibi ayakların altında
Düşman cehennemi aratmaz, ateş hattında.

Yerden, gökten dolu misali mermi yağar
Kurtla kuzu aynı siperde yaşar.

Yemen bozgunu, Kanal seferi derken Hayfa baskını
İşte Gazze'de başlar, devlerin destanı...

II

GAZZE ‘DEN ÇIKIŞ

Sonunda sonbaharın son yaprakları da döküldü
Mehmetçikler canlı canlı kuma gömüldü.

Yedinci Ordunun çelik süngüleri kırıldı
Ayak bastığı topraklar, İngiliz’e bırakıldı.

Çölde son buyruğunu verdi Yıldırım Ordularına,
“Gazze’yi boşaltıp, çekilin Halep hattına!”

Öldüler, fakat yenilmediler aslanlar misali
Başlarındaki komutan doğmuşların en güzeli.

Atın üzerinden, eğik başını yavaşça kaldırdı
Bakışları yaralı bir kartal gibi havalandı.

Napolyon'dan beri, görmedi savaş meydanları
Aslan yeleli böyle bir kahramanı.

Süngüyle yazdılar adını, "Mustafa Kemal" diye
Güneşlerin yaktığı, kızgın kumların üzerine.

Yedinci Ordu çekildi, Halep- Katma hattına
İmzasını koydu, gelecekteki zaferlerin altına.

Bin üç yüz otuz dördün ekim ayında
Ayak bastı Anadolu topraklarına.

Ve dedi ki, "İlk ayak bastığım Türk toprağında
Hayran kaldım, Kilislilerin bu uyanıklığına."

Kilis'ten ayrılıp, daha varmadan Adana'ya
Kararını vermişti, düşmanı yurttan kovmaya...

III

T Ü R K' Ü N V E R D Ü N' Ü

Alev, öfke, barut, kokusu kan
Duvarlar siper oldu, kapılar kalkan.

Yenik savaşçılar daha yurduna varmadan
Yedi koldan Antep'i sardı düşman,

Alevler kızıla boyadı geceleri
Yandı camiler, yıkıldı kubbeleri.

Ezanla yatıp, baykuş sesiyle uyandılar
Son cephaneyi de harcayıp, kente sığındılar.

Birer top mermisi oldu, damlardaki loğlar
Düşmanın tepesinde bomba gibi patlar.

Kana boyandı yıldız, parçalandı ay
Düşmana tek başına karşı koydu, tam on bir ay.

Stalingrat, kanlı Verdün, yaşlı Plevne
Hayran kaldılar, Antep'in yiğitliğine.

IV

Z E Y T İ N G Â V U R U V A K ‘ A S I

İnsan gibi ağaçlarında bedeni büküldü
Sonunda sonbaharın son yaprakları da döküldü.

Yaşlı milisler, kırların bekçisi oldu
Soysuz çakallar, kurt inine doldu.

Köprülerin altından mevsimler geldi, mevsimler geçti
Dünün çocukları geldi, babalarına yetişti.

Eski savaşçılar oturmuş alev alev gözleri
Ağaç kabuğu gibi kırış kırış olmuş yüzleri.

Yaşları yarım asrı geçmiş, yüzlerinden belli
Hâlâ kaya parçası gibi hepsi, dimdik ve heybetli.

Sinekli Mehmet’i gördüm içlerinde, ladin ağacı gibi
Dişlerini sıkmış ayakta, tıpkı yumrukları gibi.

Zeytin ağacına yorgun gövdesini yasladı
Buğulu gözlerinde bir an geçmişi yaşadı.

Kırçıl bıyıkları diken diken oldu
Ve bağdaş kurup yavaşça yere oturdu.

Mavzerini kucağına yatırıp, usulca başını öne eğdi
Başından çıkarıp dizine koydu, rengi uçuk kasketini.

Ve ağır ağır anlatmaya başladı,
“Oğlum! İyi dinle bu yaşlı adamı.

Babanla yaşadığımız serüvenlerimizi
Sen de çocuklarına anlat ki, unutmasınlar bizi.

Bir zamanlar bize mesken olmuştu bu dağlar
Hem Osmanlı peşimizde, hem de Fransızlar.

Kara toprak yatağımız olmuştu, gökyüzü yorgan
Başiboş dolaşıyorduk dağlarda, aç ve perişan.

On kişi idi mevcudumuz, deden başımızda
Onumuz da görmüş geçirmiştik, genç yaşımızda.

Fransızlardan cesaret alan Ermeniler
Eşkivalığa başlamıştı üçer beşer.

Halk “Zeytin Gâvuru” diyordu bunlara
İçlerinde en meşhuru Artin Gözükara.

Kırkı aşkın adamıyla haraca kesmişti
Musabeyli ve dağ köylerini.

Köylünün çalınacak bir şeyi kalmayınca
Yeni ürünün yetişmesini beklerdi aylarca.

Eşkıyanın rahatsız ettiği Memik Ağa
Zeytinlerin döküldüğü ay toprağa

Çobanı ile haber göndermişti : -Cumaya
Artin gelecek, zeytin ürününü kaldırmaya,

Köyümüzü bu beladan kurtarırsanız
Yıl boyu size yataklık yaparız.

Cuma günü hepimiz atlandık, çoban önümüzde
Bizi götürdü Artin'in mola verdiği yere.

Tüfek çatıp oturmuşlardı ağaçların altında
Kimisi sigara içiyordu, kimisi de nöbetçi ayakta.

Belimdeki Alman el bombasını
Fırlattım en büyük kümeye, fakat el bombası.

Patlamadı, armut gibi düşünce yere
Hemen yayılım ateşini başlattık üzerlerine.

Dirisi senin olsun, birini sağ bırakmadık
Hepsini keklik gibi tek tek avladık.

Zeytin Gâvurunun kökünü kazdık sonunda
Kilis tarihine, işte böyle geçti bu vak'a. “

V
O N L A R D I

Onlardı Sinekli Mehmet, Deli Bekir, Hedikçi Halil
Onlardı cümle mahlûkat içerisinde en cahil.

Onlardı tarlada ırgat, kentte rençper
Onlardı sınırlarda adsız nefer.

Onlardı bu destanın galipleri
Onlardı bu yurdun gerçek sahipleri.

“Ol mahiler ki, derya içre deryayı bilmezler,”
Tapu kayıtlarında geçmezdi isimleri
Onlara mezarlıkta, bir ağacın gölgesi yeter...

VI

SAKIP BEY'İN ŞAHADETİ

Ölüm, ateş, ihanet, kokusu kan
Nefesleri alev alev, gözleri volkan.

Sonunda sonbaharın son yaprakları da döküldü
Dağlara sis yerine karabasanlar çöktü.

Tarihi yaratanlar, yazanların tutsağı oldu
Kanlı sayfalar savaş meydanlarında son buldu.

Kaplumbağalar bile yuvasına döndü eksiksiz
Mehmetçik ise, çöllerde yuvasından uzak çaresiz.

Avrupalı düşman, süngüden sivri dişleri
Bariş adına, savaş başlatmak bütün işleri.

Eski Halep yolundan girer düşman kente
Top sesleri duyulmadan, korkusu yayılır kentte.

İngiliz'den teslim alır, Kilis'i Fransızlar
Gönderden bayraklar iner, hilalin yıldızı ağlar.

Benim öz yurdum, Fransız çizmesi altında
İnim inim inler, Ermeni dipçiği sırtında...

VII

Küçük çarşı içinde Asmalı kahve
Yiğitler oturmuş, sıra sıra önünde.

Hamamdan çıkar Gülsüm gelin, çarşafı kareli
Çarşıda yolunu keser, iki kara dinli.

Biri çarşafını, biri peçesini açmak ister
Bunu gören Sakıp Beyin öfkeden gözleri döner.

Kuşağının arasından iki ağızlı kamasını çeker
Kara dinli Fransızları, oracıkta delik deşik eder.

Bir öfke ve hiddet rüzgârı eser kahvehanede
Ağızları bıçak açmaz, herkesin başı yerde.

VIII

Hisar köyü...Hisar köyü Parsa dağına bakar
Eteklerinden boz bulanık Afrın suyu akar
Yorgun çeteler oturmuş kenarına
Cığaralarını Fransız kurşunları yakar.

Sakıp Bey, Hisar köyünden seslenir :
-Yetiş Topal Ömer! Yetiş Deli Bekir!
Yiğidim alnından vurulmuş, kanlar içinde
Heyhat! Düşman mermisi, ecelden hızlı gelir!

IX .

Ölüme koşan yiğit arkasına bakar mı?
Siyah yakasına kırmızı gül takar mı?
Deyin ağalar beyler deyin
Sakıp Beyden özge Sakıp Bey var mı?

Öz memleketimin öz evladı
Yerin altından gelir feryadı
Savaşla barış arasında
Kırılmış kolu kanadı.

Soysuz düşman elinde hançer
Ölümüne susamış kan içer
Yiğidimin kanlı naa'sı yerde
Ne fatiha ister, ne dua ister...

X

ALTIN NALLI SÜVARİLER

Dumanlı ufuklarda bir atlı
Toz toprak içinde
Bastığı yer değildi sanki
Koşuyordu alabildiğine...

Bir şafak sökerdi al mı al
Bir dağ yanardı dağlar içinde heyyy!
Şahlanırdı kır-beyaz atı
Alaca hey!..Delice hey!..Gönlümce heyyy!

Ey! Dağlar dağlar
Gün vurunca başı kınalı dağlar
Kim demiş bitmez diye
Al atın yelesinde
İplik iplik bu yollar...

Doru tay kurşun
Doru tay bir ok
Koşmuyordu sanki
Uçuyordu alabildiğine.

Baharla güneşlik bir günde
Gölgelikaya sırtlarını bastılar
Geride lekesiz bir isim
Bir de boş kovanlar bıraktılar...